

L'esperanto i els metges

per

TORRES CARRERAS

LA vida moderna cada dia exigeix amb més urgència la implantació d'un idioma auxiliar internacional que serveixi de vehicle entre els habitants de llenguatge diferent.

Si s'acceptés qualsevol dels idiomes usats correntment per les relacions d'uns pobles amb altres que no tenen la mateixa parla, posem per exemple l'anglès, un dels idiomes més usats avui a aquest fi, tots els que no parlen la dita llengua resultarien sofrir una tirania lingüística que ningú pot acceptar.

El metge, per adquirir coneixements, necessita saber varis idiomes, i el temps gastat en la seva adquisició és en detriment de l'ensenyança científica inherent a la professió. Si tots els treballs científics mèdics es publicuessin solament en l'i-

dioma matern de cada escriptor i en un idioma internacional comú a tots, el metge tindria un camí facilíssim per sedimentar la seva cultura mèdica. Afortunadament, el que abir era una utopia, avui ja és una realitat, essent tan nombrosos els fets, que avui ja podem donar com una realitat l'existència i utilitat d'un idioma internacional, que té en el seu haver grandíssim nombre d'adep-tes i de publicacions científiques i literàries de tota mena i traduccions de la majoria d'idiomes existents a tot el món.

Per això el Sindicat de Metges de Catalunya, avançant-se als fets que s'apropen, obre una secció de propaganda a favor de l'esperantisme, convençut que labora en bé de la classe mèdica catalana.

Assolirem l'èxit!

pel

Dr. S. NISHI

Professor d'anatomia a l'Universitat Imperial de Toquio

La gravetat del problema de les llengües estrangeres, aquí, al Japó, presenta un aspecte molt diferent del dels altres països cultes. En les escoles graduades s'obliga a la joventut a estudiar l'anglès, idioma que en res s'assembla a la seva llengua mare i a la qual dedica la major part del temps de la seva vida escolar, tal com passa en les colònies angleses i nordamericanes. També els estudiants han d'aprendre, demés de l'anglès, segons els seus estudis, alemany i francès, i els homes de ciència han de conèixer a fons almenys tres llengües modernes, si volen relacionar-se amb els seus col·legues estrangers o que les seves obres tinguin un cercle més gran de divulgació.

Aquest és l'estat en què actualment es troba el problema, i per això la majoria dels japonesos de profit esmercen la més bona part de les seves

forces en l'estudi d'idiomes. Quin gran benefici és faria al poble i fins a l'humanitat si hom pogués dedicar totes les energies a la pròpia professió, en lloc de l'estudi de tants idiomes! Això demostra que, si bé aquests són una ajuda per al progrés de nostra cultura, també en són el destorb. De quina manera, doncs, pot hom salvar-se d'aquest dilema? Per a respondre a aquesta pregunta sorgí el nostre moviment esperantista.

En aquests últims temps, el problema d'una llengua internacional s'ha fet, per dir-ho així, mundial i en les petites nacionalitats, tant europees com americanes, a Alemanya, a França i fins a Anglaterra i als Estats Units de nordamèrica, s'ha començat ja a estudiar seriosament l'assumpte. I sorprèn que precisament el Japó, que més que altres pobles sent la necessitat d'un idioma